

ДВОЙНИКЪ

Два съня, две тежки присъди,
Вистъха надъ чисти чела,
Ний виждахме радостъ навсжде,
А дебнѣше черна мъгла.

Въ съня си ти яворъ отсече,
Но мигомъ вкова се отъ страхъ,
Дървото издъхващо рече:
Азъ двойникъ орисанъ ти бѣхъ.

Въ съня ми ти дойде сразена
Да търсишъ последенъ покой,
Сърцето ми смъртно простена:
Дървото бѣ двойника мой.

Кждето и вече да идемъ,
Смъртъта ще витае надъ насъ,
Додето си гроба не видимъ
И чуемъ небесния гласъ.